

AGATHA CHRISTIE
ΕΓΚΛΗΜΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγκλήματα στην καρδιά της άνοιξης**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Sinister Spring

Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αναστασία Δεληγιάννη, Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ, Χρύσα Θ. Μπανιά, Μιχάλης Μακρόπουλος, Γιώργος Μπαρουζής, Χρήστος Μπαρουζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης, Κατερίνα Δουρίδα, Κυριακή Κάσση, Μαρία Μπανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Holly Macdonald

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 2023. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5505-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

AGATHA CHRISTIE

ΕΓΚΛΗΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΙΞΗΣ

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη, Αναστασία Δεληγιάννη,
Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης,
Αύγουστος Κορτώ, Μιχάλης Μακρόπουλος,
Χρύσα Θ. Μπανιά, Γιώργος Μπαρουξής,
Χρήστος Μπαρουξής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο πιστολάς

Κόντευα να κλείσω τα πέντε, όταν αντάμωσα τον φόβο για πρώτη φορά. Είχαμε βγει για να μαζέψουμε λουλούδια, η Νταντά κι εγώ, μια ανοιξιάτικη ημέρα. Είχαμε διασχίσει τις γραμμές του τρένου, ανηφορίζοντας την οδό Σίπχεϊ, και μαζεύαμε αγριολούλουδα από τους φράχτες, εκεί που φύτρωναν μπόλικα.

Περάσαμε μέσα από μια ανοιχτή πόρτα και συνεχίσαμε το μάζεμα. Το καλάθι μας είχε σχεδόν γεμίσει, όταν ακούστηκε μια φωνή πίσω μας, αγριεμένη και τραχιά: «Τι κάνετε εδώ πέρα;»

Εκείνος ο άντρας μου φάνηκε σαν γίγαντας, έτσι θυμωμένος και κατακόκκινος που ήταν.

Η Νταντά είπε πως δεν κάναμε κάτι κακό, αγριολούλουδα κόβαμε.

«Σε ξένο χωράφι μπήκατε, αυτό κάνατε. Ξεκουμπιστείτε! Αν δε βγείτε έξω σε ένα λεπτό, ίσα που σας έβρασα ζωντανές, συνεννοηθήκαμε;»

Τραβούσα με απόγνωση την Νταντά από το χέρι όπως φεύγαμε. Η Νταντά δεν μπορούσε να κάνει γρήγορα και μάλιστα δεν το προσπάθησε καν. Ο φόβος μου μεγάλωσε. Όταν με τα πολλά φτάσαμε ασφαλείς στον δρόμο, κόντεψα να σωριαστώ από την ανακούφιση. Είχα πανιάσει και δεν ήμουν καλά, όπως πρόσεξε ξαφνικά η Νταντά.

«Καρδούλα μου», είπε καλοσυνάτα, «δε φαντάζομαι να πίστεψες

πως το έλεγε στ' *αλήθεια*; Νόμισες πως θα σε έβραζε ή τι είπε τέλος πάντων;»

Έγνεψα καταφατικά. Το είχα φανταστεί. Μια πελώρια, ακνιστή μαρμίτα πάνω στη φωτιά κι εγώ να καταλήγω μέσα της. Τις κραυγές αγωνίας. Η όλη σκηνή μου φάνταζε θανάσιμα αληθινή.

Η Νταντά μου μίλησε παρηγορητικά. Ένα σχήμα λόγου ήταν. Ένα αστείο, ας πούμε. Δεν ήταν καλός άνθρωπος, ήταν πολύ αγενής, ακώνευτος, αλλά δεν το εννοούσε πραγματικά αυτό που είπε. Αστείο ήταν.

Για μένα δεν ήταν καθόλου αστείο, ενώ ακόμα και τώρα, κάθε φορά που βρίσκομαι σε έναν αγρό, με διατρέχει ένα ρίγος. Από εκείνη τη μέρα έως τώρα δεν έχω βιώσει τόσο πραγματικό τρόμο.

Και όμως, στους επιτάλτες μου δεν ξαναέζησα τη συγκεκριμένη εμπειρία. Όλα τα παιδιά βλέπουν επιτάλτες και αμφιβάλλω αν αυτοί οφείλονται στο ότι τα «τρόμαξε» κάποια νταντά ή κάποιος άλλος ή έχουν σχέση με κάτι που συνέβη στην πραγματικότητα. Ο δικός μου επιτάλτης είχε να κάνει με έναν άνθρωπο που τον ονόμαζα «Πιστολά». Ποτέ μου δε διάβασα κάποια τέτοια ιστορία. Τον ονόμαζα Πιστολά επειδή κρατούσε πιστόλι, όχι επειδή φοβόμουν πως θα με πυροβολούσε ούτε για κάποιον λόγο που είχε να κάνει με το όπλο. Το όπλο αποτελούσε στοιχείο της εμφάνισής του, η οποία πλέον μου φαίνεται πως έφερνε σε Γάλλο, με γκρίζα-μπλε στολή, πουδραρισμένα μαλλιά κι ένα είδος τρίκοχου καπέλου, και το όπλο ήταν κάποιου είδους παλιό μουσκέτο. Η παρουσία του από μόνη της ήταν τρομακτική. Το όνειρο ήταν πολύ συνηθισμένο, ένα πάρτι για τσάι ή ένας περίπατος με διάφορους ανθρώπους, συνήθως κάποιου είδους απλή συνάθροιση. Ξαφνικά με έπιανε μια ανησυχία. Ήταν κάποιος, κάποιος που *κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί*... μια φρικτή αίσθηση φόβου: και τότε τον έβλεπα, να κάθεται στο τραπέζι, να περπατά στην παραλία, να συμμετέχει στο παιχνίδι. Τα ωχρά, γαλάζια μάτια του συναντούσαν τα δικά μου, οπότε ξυπνούσα τσιρίζοντας: «Ο Πιστολάς, ο Πιστολάς!»

«Η δεσποινίς Άγκαθα είδε πάλι ένα από εκείνα τα όνειρα με τον

πιστολά χθες τη νύχτα», ενημέρωνε η Νταντά με την ατάραχη φωνή της.

«Γιατί είναι τόσο τρομακτικός, καλή μου;» ρωτούσε η μητέρα μου. «Τι νομίζεις πως θα σου κάνει;»

Δεν ήξερα γιατί ήταν τρομακτικός. Αργότερα το όνειρο άρχισε να έχει παραλλαγές. Ο Πιστολάς δεν ήταν πάντοτε ντυμένος με τη στολή του. Κάποιες φορές, όπως καθόμασταν γύρω από το τραπέζι και πίναμε το τσάι μας, κοιτούσα προς το μέρος κάποιας φίλης ή ενός συγγενή και ξαφνικά συνειδητοποιούσα πως δεν ήταν η Ντόροθι, η Φίλις ή ο Μόντι, η μητέρα μου ή όποιος άλλος. Τα ωχρά, γαλάζια μάτια στο γνώριμο πρόσωπο συναντούσαν τα δικά μου. ... κάτω από την οικεία όψη. Στην *πραγματικότητα* ήταν ο Πιστολάς.

Agatha Christie

Το μυστήριο του Μάρκετ Μπέισιν

Τελικά, δεν υπάρχει τίποτα σαν την εξοχή, έτσι δεν είναι;» είπε ο επιθεωρητής Τζαπ, εισπνέοντας βαθιά από τη μύτη και εκπνέοντας πολύ ικανοποιημένα από το στόμα.

Εγώ και ο Πουαρό επικροτήσαμε αυτή την άποψη του με όλη μας την καρδιά. Ήταν ιδέα του επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιαντ να πάμε όλοι μαζί στη μικρή επαρχιακή πόλη Μάρκετ Μπέισιν για το Σαββατοκύριακο. Στον ελεύθερό του χρόνο ο Τζαπ ήταν λάτρης της βοτανολογίας και άρχισε να μιλάει ασταμάτητα για μικροσκοπικά άνθη με αδιανόητα μεγάλα λατινικά ονόματα (τα οποία πρόφερε κάπως παράξενα) με έναν ενθουσιασμό ακόμη μεγαλύτερο από αυτόν που έδειχνε για τις υποθέσεις του.

«Κανείς δε μας ξέρει και δεν ξέρουμε κανέναν», εξήγησε ο Τζαπ. «Αυτό είναι το νόημα».

Ωστόσο, όπως αποδείχθηκε, αυτό δεν ήταν εντελώς αλήθεια, γιατί ο τοπικός αστυφύλακας έτυχε να έχει πάρει μετάθεση από ένα χωριό είκοσι τέσσερα χιλιόμετρα μακριά, όπου μια υπόθεση δηλητηρίασης από αρσενικό τον είχε φέρει σε επαφή με τον επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιαντ. Παρ' όλα αυτά, η χαρά που έδειξε όταν αναγνώρισε τον Τζαπ αύξησε τη γενικότερη ικανοποίηση που αισθανόταν αυτός, και, όταν εκείνο το πρωί της Κυριακής καθίσαμε να φάμε πρωινό στην τραπεζαρία του πανδοχείου του χωριού, με τον ήλιο να λάμπει και τους βλαστούς του αγιοκλήματος να χτυπούν στο παράθυρο, ήμασταν όλοι εξαιρετικά ευδιάθετοι. Τα αυγά

με το μπέικον ήταν εξαιρετικά, ο καφές δεν ήταν τόσο καλός, αλλά ήταν υποφερτός και καυτός.

«Αυτό είναι ζωή», είπε ο Τζαπ. «Όταν συνταξιοδοτηθώ, θα έχω ένα μικρό σπίτι στην εξοχή. Μακριά από το έγκλημα, σαν αυτό!»

«Le crime, il est partout»,* σχολίασε ο Πουαρό, τρώγοντας μια απόλυτα τετράγωνη φέτα ψωμί και κοιτάζοντας συνοφρυωμένος ένα σπουργίτι στο περβάζι του παραθύρου.

Απήγγειλα δίχως να το πολυσκεφτώ:

«Τούτο εδώ το κουνελάκι είναι όμορφο πολύ, όμως η προσωπική ζωή του είναι τόσο αμαρτωλή, που το στόμα μου αρνείται να σου πει πραγματικά τα κουνέλια αυτού του είδους πόσα κάνουνε κακά».

«Θεέ μου», είπε ο Τζαπ, γέρνοντας προς τα πίσω, «νομίζω θα έτρωγα ένα αυγό ακόμη και ίσως μια δυο φέτες μπέικον. Τι λες, λοχαγέ;»

«Είμαι μαζί σας», απάντησα ορεξάτα. «Εσύ, Πουαρό;»

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Κανείς δεν πρέπει να γεμίζει το στομάχι τόσο, που να αρνείται να λειτουργήσει ο εγκέφαλος», σχολίασε.

«Εγώ θα το ρισκάρω και θα το γεμίσω λίγο ακόμη», είπε γελώντας ο Τζαπ. «Έχω μεγάλο στομάχι. Και, παρεμπιπτόντως, αρχίζετε και παχαίνετε κι εσείς, μεσιέ Πουαρό. Δεσποινίς, άλλες δύο μερίδες αυγά με μπέικον».

Όμως τότε έφραξε την πόρτα μια επιβλητική μορφή. Ήταν ο αστυφύλακας Πόλαρντ.

«Ελπίζω να με συγχωρήσετε που ενοχλώ τον επιθεωρητή, κύριοι, αλλά θα ήθελα τη συμβουλή του».

«Βρίσκομαι σε διακοπές», είπε ο Τζαπ βιαστικά. «Δε δουλεύω. Τι υπόθεση είναι;»

* Το έγκλημα βρίσκεται παντού. (Σ.τ.Μ.)

«Ένας κύριος στο αρχοντικό Λι Χάουζ... αυτοπυροβολήθηκε... στο κεφάλι».

«Συμβαίνουν αυτά», είπε κυνικά ο Τζαπ. «Χρέη ή κάποια γυναίκα, υποθέτω. Συγγνώμη, δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Πόλαρντ».

«Το θέμα είναι», είπε ο αστυφύλακας, «ότι δεν μπορεί να πυροβολήθηκε μόνος του. Τουλάχιστον έτσι λέει ο δρ Γκάλις».

Ο Τζαπ άφησε κάτω το φλιτζάνι του.

«Δεν μπορεί να αυτοπυροβολήθηκε; Τι εννοείς;»

«Έτσι λέει ο δρ Γκάλις», επανέλαβε ο Πόλαρντ. «Λέει ότι είναι εντελώς αδύνατον. Έχει σαστίσει: η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα και τα παράθυρα μανταλωμένα· όμως επιμένει ότι ο άνδρας δεν μπορεί να αυτοκτόνησε».

Αυτό αρκούσε. Οι επιπλέον μερίδες αυγά με μπέικον ακυρώθηκαν και μερικά λεπτά αργότερα περπατούσαμε όλοι όσο γρηγορότερα μπορούσαμε προς την κατεύθυνση του Λι Χάουζ, με τον Τζαπ να κάνει μανιωδώς ερωτήσεις στον αστυφύλακα.

Το όνομα του εκλιπόντος ήταν Γουόλτερ Πρόθερου· ήταν μεσήλικας και κάπως μονόχνοτος. Είχε έρθει στο Μάρκετ Μπέισιν πριν από οκτώ χρόνια και νοίκιασε το Λι Χάουζ, μία αχανή, ερειπωμένη παλιά έπαυλη που είχε αρχίσει να ρημάζει. Ζούσε σε μια γωνιά της και τον φρόντιζε μια οικονόμος που είχε φέρει μαζί του. Δεσποινίς Κλεγκ λεγόταν και ήταν μία ανώτερη γυναίκα, την οποία όλοι σέβονταν στο χωριό. Πρόσφατα ο κύριος Πρόθερου είχε επισκέπτες, τον κύριο και την κυρία Πάρκερ από το Λονδίνο, που έμειναν ακόμη μαζί του. Σήμερα το πρωί η δεσποινίς Κλεγκ δεν έλαβε απάντηση, όταν πήγε να φωνάξει τον κύριό της, και, βρίσκοντας την πόρτα κλειδωμένη, ανησύχησε και τηλεφώνησε στην αστυνομία και στον γιατρό. Ο αστυφύλακας Πόλαρντ και ο δρ Γκάλις κατέφθασαν αμέσως. Οι συνδυασμένες προσπάθειές τους να σπάσουν τη δρύνη πόρτα της κρεβατοκάμαρας στέφθηκαν με επιτυχία.

Ο κύριος Πρόθερου ήταν σωριασμένος στο πάτωμα, πυροβολημένος στο κεφάλι, κρατώντας το πιστόλι στο δεξί του χέρι. Έμοιαζε με ξεκάθαρη υπόθεση αυτοκτονίας.

Ωστόσο, αφού εξέτασε το πτώμα, ήταν φανερό ότι ο δρ Γκάλις σάσισε και τελικά πήρε τον αστυφύλακα παράμερα και του μετέφερε τις αμφιβολίες του· τότε ο Πόλαρντ σκέφτηκε αμέσως τον Τζαπ. Αφήνοντας τον γιατρό υπεύθυνο, έσπευσε στο πανδοχείο.

Όταν τελείωσε η διήγηση του αστυφύλακα, είχαμε φτάσει στο Λι Χάουζ, ένα μεγάλο ερειπωμένο αρχοντικό, περιστοιχισμένο από έναν αφρόντιστο κήπο γεμάτο αγριόχορτα. Η μπροστινή πόρτα ήταν ανοιχτή. Περάσαμε αμέσως στο χολ και από εκεί σε ένα μικρό καθιστικό απ' όπου ακούγονταν φωνές. Μες στο δωμάτιο ήταν τέσσερα άτομα: ένας κάπως φανταχτερά ντυμένος άνδρας με πονηρό, δυσάρεστο πρόσωπο, τον οποίο αντιπάθησα αμέσως· μια γυναίκα περίπου του ίδιου στίλ, αν και όμορφη με έναν χοντροκομμένο τρόπο· μια άλλη μαυροντυμένη γυναίκα, που στεκόταν παράμερα από τους υπολοίπους, η οποία υπέθεσα ότι ήταν η οικονόμος· ένας ψηλός άνδρας, ντυμένος με μπλέιζερ και παντελόνι τουϊντ, με έξυπνο πρόσωπο, που ήταν ξεκάθαρο ότι είχε τον έλεγχο της κατάστασης.

«Δρ Γκάλις», είπε ο αστυφύλακας. «Αυτός είναι ο επιθεωρητής Τζαπ της Σκότλαντ Γιארντ και αυτοί δύο φίλοι του».

Ο γιατρός μάς χαιρέτησε και μας σύστησε στον κύριο και στην κυρία Πάρκερ. Ύστερα τους συνοδεύσαμε στον επάνω όροφο. Ο Πόλαρντ, υπακούοντας σε ένα νόημα του Τζαπ, έμεινε κάτω να φυλάει το σπίτι. Ο γιατρός μάς οδήγησε επάνω και μέσα από ένα πέρασμα. Στο τέρμα του υπήρχε μια ανοιχτή πόρτα· σκληθρες κρέμονταν από τους μεντεσέδες και το φύλλο της πόρτας ήταν πεσμένο στο πάτωμα μες στο δωμάτιο.

Μπήκαμε μέσα. Το πτώμα ήταν ακόμη σωριασμένο κάτω. Ο κύριος Πρόθερου ήταν μεσήλικας, με γενειάδα και γκριζους κροτάφους. Ο Τζαπ πλησίασε το πτώμα και γονάτισε δίπλα του.

«Γιατί δεν το αφήσατε όπως το βρήκατε;» διαμαρτυρήθηκε.

Ο γιατρός ανασήκωσε τους ώμους.

«Νομίζαμε ότι ήταν ξεκάθαρη υπόθεση αυτοκτονίας».

«Χμ!» είπε ο Τζαπ. «Η σφαίρα εισχώρησε στο κρανίο πίσω από το αριστερό αυτί».

«Ακριβώς», είπε ο γιατρός. «Προφανώς είναι αδύνατον να πυροβολήθηκε μόνος του. Για να πετύχει κάτι τέτοιο θα έπρεπε να τυλίξει το δεξί του χέρι γύρω από το κεφάλι του. Είναι αδύνατον».

«Ωστόσο τον βρήκατε να κρατάει το πιστόλι στο χέρι του; Πού είναι, παρεμπιπτόντως;»

Ο γιατρός έγνεψε προς το τραπέζι.

«Αλλά δεν το κρατούσε», είπε. «Ήταν ακουμπισμένο στο χέρι του, αλλά τα δάχτυλα δεν ήταν σφιγμένα γύρω του».

«Το έβαλαν εκεί μετά», είπε ο Τζαπ, «αυτό είναι ξεκάθαρο». Εξέτασε το όπλο. «Έριξε μία φορά. Θα εξετάσουμε τον κάλυκα για αποτυπώματα, αλλά αμφιβάλλω αν θα βρούμε άλλα εκτός από τα δικά σας, δρ Γκάλις. Πόσο διάστημα είναι νεκρός;»

«Πέθανε κάποια στιγμή χθες βράδυ. Δεν μπορώ να πω την ακριβή ώρα, όπως αυτοί οι υπέροχοι γιατροί στις αστυνομικές ιστορίες. Χονδρικά όμως είναι νεκρός εδώ και δώδεκα ώρες».

Μέχρι τότε ο Πουαρό δεν είχε κάνει οποιαδήποτε κίνηση. Είχε παραμείνει στο πλευρό μου, παρακολουθούσε τον Τζαπ επί του έργου και άκουγε τις ερωτήσεις του. Μόνο, πότε πότε, μύριζε τον αέρα πολύ διακριτικά, σαν να ήταν προβληματισμένος. Τον μύρισα κι εγώ, αλλά δεν εντόπισα τίποτα ενδιαφέρον. Ο αέρας φαινόταν εξαιρετικά φρέσκος και άοσμος. Κι όμως, κάθε τόσο ο Πουαρό συνέχιζε να τον μυρίζει με αμφιβολία, λες και η πιο ευαίσθητη μύτη του εντόπιζε κάτι που εγώ δεν είχα καταφέρει να διακρίνω.

Τώρα, καθώς ο Τζαπ απομακρύνθηκε από το πτώμα, το πλησίασε και γονάτισε μπροστά του ο Πουαρό. Δεν έδωσε καμία σημασία στο τραύμα. Αρχικά νόμιζα ότι εξέταζε τα δάχτυλα του χεριού που κρατούσαν το πιστόλι, αλλά έπειτα από λίγο είδα ότι ήταν ένα μαντίλι χωμένο στο μανίκι του σακακιού του θύματος αυτό που του είχε τραβήξει το ενδιαφέρον. Ο κύριος Πρόθερουσ φούρωσε σκούρο γκρι κοστούμι. Τελικά, ο Πουαρό σηκώθηκε όρθιος, αλλά τα μάτια του έμειναν καρφωμένα στο μαντίλι σαν να είχε προβληματιστεί.

Ο Τζαπ τον φώναξε να τον βοηθήσει να σηκώσουν την πόρτα. Έτσι, βρήκα την ευκαιρία και γονάτισα κι εγώ δίπλα στο πτώμα, έβγαλα το μαντίλι από το μανίκι και το εξέτασα πολύ προσεκτικά. Ήταν ένα εντελώς απλό μαντίλι από λευκό ύφασμα· δεν είχε κανένα σημάδι ή λεκέ. Το έβαλα ξανά στη θέση του κουνώντας το κεφάλι μου σαστισμένος.

Στο μεταξύ, οι άλλοι είχαν σηκώσει την πόρτα. Κατάλαβα ότι τώρα αναζητούσαν το κλειδί. Έψαξαν, αλλά μάταια.

«Επομένως», είπε ο Τζαπ, «το παράθυρο ήταν κλειστό και κλειδωμένο. Ο δολοφόνος έφυγε από την πόρτα, την κλείδωσε και πήρε μαζί του το κλειδί. Θεωρούσε πως όλοι θα νόμιζαν ότι ο Πρόθερου κλειδώθηκε μέσα και αυτοπυροβολήθηκε και ότι δε θα πρόσεχε κανείς ότι το κλειδί έλειπε. Συμφωνείς, Πουαρό;»

«Συμφωνώ, ναι. Αλλά θα ήταν απλούστερο και καλύτερο να ξαναρίξει μέσα το κλειδί από τη χαραμάδα της πόρτας. Τότε θα φαινόταν ότι είχε πέσει από την κλειδαριά.»

«Ε, δεν μπορείς να περιμένεις να έχουν όλοι τις λαμπρές ιδέες που έχεις εσύ. Θα ήσουν ο φόβος και ο τρόμος, αν είχες γίνει εγκληματίας. Έχεις κάποια άλλη παρατήρηση;»

Μου φάνηκε ότι ο Πουαρό είχε σαστίσει κάπως. Κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο και σχολίασε μειλίχια και κάπως απολογητικά: «Κάπνιζε πολύ αυτός ο άνθρωπος.»

Πράγματι, η σχάρα του τζακιού ήταν γεμάτη γόπες, το ίδιο και το τασάκι που ήταν ακουμπισμένο στο τραπεζάκι δίπλα από τη μεγάλη πολυθρόνα.

«Θα πρέπει να κάπνισε είκοσι τσιγάρα χθες βράδυ», επισήμανε ο Τζαπ. Σκύβοντας, εξέτασε προσεκτικά το περιεχόμενο της σχάρας και ύστερα έστρεψε την προσοχή του στο τασάκι. «Είναι όλα ίδια μάρκα», δήλωσε, «και τα κάπνισε ο ίδιος άνθρωπος. Δεν υπάρχει τίποτα ύποπτο εδώ, Πουαρό.»

«Δεν υπονόησα ότι υπήρχε», ψιθύρισε ο φίλος μου.

«Χα!» αναφώνησε ο Τζαπ. «Τι είναι αυτό;» Άρπαξε κάτι γυαλιστερό που ήταν πεσμένο κάτω, κοντά στο πτώμα. «Ένα σπασμένο

μανικετόκουμπο. Αναρωτιέμαι σε ποιον ανήκει. Δρ Γκάλις, θα με υποχρεώνετε αν πηγαίνατε κάτω και φωνάζατε την οικονόμο».

«Και οι Πάρκερ; Ο άνδρας ανυπομονεί να φύγει... λέει ότι έχει μια επείγουσα δουλειά στο Λονδίνο».

«Πιθανόν. Θα πρέπει, όμως, να τη χάσει. Έτσι όπως πάνε τα πράγματα, είναι πολύ πιθανό να έχει και κάποια άλλη επείγουσα δουλειά εδώ! Στείλτε επάνω την οικονόμο και μαζί με τον Πόλαρντ φροντίστε να μην αφήσετε κανέναν από τους Πάρκερ να φύγει. Μπήκε κανείς του σπιτιού στο δωμάτιο σήμερα το πρωί.»

Ο γιατρός σκέφτηκε.

«Όχι, στέκονταν έξω στον διάδρομο και μπήκαμε μέσα μόνο εγώ και ο Πόλαρντ».

«Είστε σίγουρος;»

«Απολύτως».

Ο γιατρός πήγε να φωνάξει την οικονόμο.

«Καλός άνθρωπος», είπε επιδοκιμαστικά ο Τζαπ. «Κάποιοι από αυτούς τους φιλότιμους γιατρούς είναι πρώτης τάξεως παιδιά. Αναρωτιέμαι, όμως, ποιος πυροβόλησε αυτόν τον τύπο. Φαίνεται ότι ήταν κάποιος από τους τρεις που μένουν στο σπίτι. Δεν υποπτεύομαι τόσο την οικονόμο. Είχε οκτώ χρόνια να τον πυροβολήσει, αν ήθελε. Αναρωτιέμαι ποιοι είναι αυτοί οι Πάρκερ... Δεν είναι και πολύ συμπαθητικό ζευγάρι».

Τότε εμφανίστηκε η δεσποινίς Κλεγκ. Ήταν μια κάτισχνη γυναίκα με κομψά γκρίζα μαλλιά χωρισμένα στη μέση, πολύ σοβαρή και ήρεμη. Ωστόσο, είχε έναν αέρα επιδεξιότητας που ενέπνεε σεβασμό. Απαντώντας στα ερωτήματα του Τζαπ, εξήγησε ότι δούλευε για τον Πρόθερου δεκατέσσερα χρόνια. Ήταν γενναιοδωρο και ευγενικό αφεντικό. Μέχρι πριν από τρεις μέρες, όταν ήρθαν εντελώς απροειδοποίητα να μείνουν στο σπίτι, η δεσποινίς Κλεγκ δεν είχε δει ποτέ ξανά τον κύριο και την κυρία Πάρκερ. Πίστευε ότι αυτοπροσκήθηκαν – αναμφίβολα ο κύριός της δε φάνηκε να χαίρεται όταν τους είδε. Το σπασμένο μανικετόκουμπο που της έδειξε ο Τζαπ δεν ήταν του κυρίου Πρόθερου – ήταν βέβαιη. Όταν τη ρώτησε για

το πιστόλι, είπε ότι, αν θυμόταν καλά, ο κύριός της είχε ένα τέτοιο όπλο. Το κρατούσε κλειδωμένο. Το είχε δει μία φορά πριν από χρόνια, αλλά δεν μπορούσε να πει με σιγουριά αν ήταν αυτό. Χθες βράδυ δεν άκουσε πυροβολισμό, όμως αυτό δεν ήταν παράξενο, αφού ήταν ένα τεράστιο, αχανές σπίτι και το δωμάτιό της καθώς κι εκείνα που είχε ετοιμάσει για τους Πάρκερ βρίσκονταν στην άλλη άκρη του. Δε γνώριζε τι ώρα κοιμήθηκε ο κύριος Πρόθεροου – στις εννιάμισι, όταν εκείνη αποσύρθηκε, ήταν ακόμη ξύπνιος. Δε συνήθιζε να κοιμάται αμέσως όταν πήγαινε στο δωμάτιό του. Συνήθως ξενυχτούσε διαβάζοντας και καπνίζοντας. Ήταν μανιώδης καπνιστής.

Τότε παρεμβλήθηκε ο Πουαρό.

«Κατά κανόνα, ο κύριός σας κοιμόταν με το παράθυρο ανοιχτό ή κλειστό;» ρώτησε.

Η δεσποινίς Κλεγκ το σκέφτηκε.

«Συνήθως ήταν ανοιχτό, τουλάχιστον το πάνω μέρος».

«Αλλά τώρα είναι κλειστό. Μπορείτε να το εξηγήσετε αυτό;»

«Όχι, εκτός αν έκανε ρεύμα και το έκλεισε».

Ο Τζαπ τής έκανε ακόμη μερικές ερωτήσεις και έπειτα την άφησε να φύγει. Ύστερα ανέκρινε τους Πάρκερ ξεχωριστά. Η κυρία Πάρκερ είχε τάσεις υστερίας και έκλαιγε· ο κύριος Πάρκερ μαινόταν και έβριζε. Αρνήθηκε ότι το μανικετόκουμπο ήταν δικό του, αλλά προηγουμένως η σύζυγός του το είχε αναγνωρίσει και αυτό δε βελτίωσε καθόλου τη θέση του· έχοντας αρνηθεί ότι μπήκε ποτέ στο δωμάτιο του Πρόθεροου, ο Τζαπ θεωρούσε ότι είχε επαρκή στοιχεία για να κάνει αίτηση για ένταλμα σύλληψης.

Αφήνοντας τον Πόλαρντ υπεύθυνο, επέστρεψε βιαστικά στο χωριό και μίλησε τηλεφωνικώς με τα κεντρικά της Σκότλαντ Γιαντ. Εγώ και ο Πουαρό γυρίσαμε πίσω στο πανδοχείο.

«Είσαι ασυνήθιστα σιωπηλός», είπα. «Δε σε ενδιαφέρει η υπόθεση;»

«Au contraire, με ενδιαφέρει πάρα πολύ. Αλλά με προβληματίζει επίσης».

«Το κίνητρο δεν είναι ξεκάθαρο», είπα σκεπτικός, αλλά είμαι σί-

γυρος ότι ο Πάρκερ είναι παλιάνθρωπος. Τα στοιχεία είναι καθαρά εναντίον του, εκτός από την έλλειψη κινήτρου και αυτό μπορεί να αποκαλυφθεί αργότερα».

«Δεν υπήρξε κάτι που να σου φάνηκε ιδιαίτερα σημαντικό, παρότι το παρέβλεψε ο Τζαπ;»

Τον κοίταξα με περιέργεια.

«Τι άσο κρύβεις στο μανίκι σου, Πουαρό;»

«Τι έκρυβε ο νεκρός στο μανίκι του;»

«Α, το μαντίλι!»

«Ακριβώς, το μαντίλι».

«Οι ναύτες φυλάνε το μαντίλι στο μανίκι τους», είπα.

«Εξαιρετική παρατήρηση, Χέιστινγκς, αν και όχι αυτή που είχα κατά νου».

«Τίποτε άλλο;»

«Ναι, επιστρέφω συνεχώς στα τσιγάρα και στην οσμή του καπνού».

«Εμένα δε μου μύρισε καθόλου καπνός», σχολίασα με απορία.

«Ούτε κι εμένα, cher ami».

Τον κοίταξα σοβαρά. Είναι πολύ δύσκολο να καταλάβεις πότε ο Πουαρό σε πειράζει, αλλά φάνηκε να το εννοεί και ήταν βλοσυρός.

Η προανάκριση πραγματοποιήθηκε δύο μέρες αργότερα. Στο μεταξύ, είχαν έρθει στο φως κι άλλα στοιχεία. Ένας αλήτης παραδέχθηκε ότι σκαρφάλωσε τον τοίχο του κήπου του Λι Χάουζ, όπου συχνά κοιμόταν σε μια αποθήκη που έμενε ξεκλειδωτή. Κατέθεσε ότι στις δώδεκα η ώρα άκουσε δύο άνδρες να καβγαδίζουν και να φωνάζουν στον πρώτο όροφο. Ο ένας απαιτούσε ένα χρηματικό ποσό· ο άλλος αρνούσανταν θυμωμένα. Κρυμμένος πίσω από έναν θάμνο, είχε δει τους δύο άνδρες να περνούν και να ξαναπερνούν μπροστά από το φωτισμένο παράθυρο. Τον έναν τον ήξερε καλά, ήταν ο κύριος Πρόθεροου, ιδιοκτήτης του σπιτιού· ο άλλος δεν είχε καμία αμφιβολία πως ήταν ο κύριος Πάρκερ.

Ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι οι Πάρκερ είχαν έρθει στο Λι Χάουζ για να εκβιάσουν τον Πρόθερου και, αργότερα, όταν αποκαλύφθηκε ότι το πραγματικό όνομά του ήταν Γουέντοβερ, ότι ήταν υποπλοίαρχος στο Ναυτικό και ότι εμπλεκόταν στην ανατίναξη του καταδρομικού πρώτης κλάσης *Μέριθοτ*, το 1910, η υπόθεση φάνηκε να ξεκαθαρίζει. Θεωρήθηκε ότι ο Πάρκερ, γνωρίζοντας τον ρόλο που είχε παίξει ο Γουέντοβερ, τον εντόπισε και απαίτησε χρήματα για να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Εκείνος αρνήθηκε να τα δώσει. Πάνω στον καβγά, ο Γουέντοβερ τράβηξε το περίστροφό του και ο Πάρκερ τού το άρπαξε από τα χέρια και τον πυροβόλησε, προσπαθώντας αργότερα να το κάνει να φανεί ως αυτοκτονία.

Ο Πάρκερ παραπέμφθηκε σε δίκη, διατηρώντας το δικαίωμα υπεράσπισης. Είχαμε παρευρεθεί στην προανάκριση. Καθώς φεύγαμε, ο Πουαρό έγγενψε.

«Έτσι πρέπει να είναι», ψιθύρισε μόνος του. «Ναι, έτσι πρέπει να είναι. Δε θα καθυστερήσω άλλο».

Πήγε στο ταχυδρομείο και έγραψε ένα σημείωμα, που έστειλε ως κατεπίγον. Δεν είδα ποιος ήταν ο παραλήπτης. Ύστερα επιστρέψαμε στο πανδοχείο όπου μείναμε εκείνο το αλησμόνητο Σαββατοκύριακο.

Ο Πουαρό ήταν ανήσυχος και πηγαίνοερχόταν μπροστά από το παράθυρο.

«Περιμένω επισκέπτη», εξήγησε. «Δεν μπορεί... δεν μπορεί να κάνω λάθος... Όχι, να τη».

Προς μεγάλη μου έκπληξη, ένα λεπτό αργότερα μπήκε στο δωμάτιο η δεσποινίς Κλεγκ. Ήταν λιγότερο ήρεμη από ό,τι συνήθως και βαριανάσαινε σαν να έτρεχε. Είδα τον φόβο στα μάτια της, όταν κοίταξε τον Πουαρό.

«Καθίστε, μαντζαζέλ», είπε εκείνος ευγενικά. «Μάντεψα σωστά, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη, αντί να απαντήσει, ξέσπασε σε κλάματα.

«Γιατί το κάνατε;» ρώτησε ο Πουαρό. «Γιατί;»

«Τον αγαπούσα τόσο πολύ...» απάντησε εκείνη. «Ήμουν νταντά του όταν ήταν μικρό παιδί. Δείξτε έλεος!»

«Θα κάνω ό,τι περνά από το χέρι μου. Αλλά καταλαβαίνετε ότι δεν μπορώ να επιτρέψω να πάει στην αγχόνη ένας αθώος... παρότι είναι αντιπαθές κάθαρμα».

Εκείνη ανακάθισε και μίλησε χαμηλόφωνα. «Ίσως στο τέλος να μην το επέτρεπα ούτε εγώ. Κάντε ό,τι θεωρείτε σωστό».

Ύστερα, σηκώθηκε και έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο.

«Αυτή τον πυροβόλησε;» ρώτησα εντελώς μπερδεμένος.

Ο Πουαρό χαμογέλασε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Αυτοπυροβολήθηκε. Θυμάσαι ότι φυλούσε το μαντίλι του στο δεξί μανίκι του; Από αυτό κατάλαβα ότι ήταν αριστερόχειρας. Αυτοπυροβολήθηκε μετά τη θυελλώδη συζήτησή του με τον κύριο Πάρκερ. Το πρωί η δεσποινίς Κλεγκ πήγε να τον φωνάξει ως συνήθως και τον βρήκε σκοτωμένο. Όπως μόλις μας είπε, τον ήξερε από μικρό παιδί και ήταν εξοργισμένη με τους Πάρκερ που τον ώθησαν σε αυτόν τον ντροπιαστικό θάνατο. Τους θεωρούσε δολοφόνους και ξαφνικά βρήκε ευκαιρία να τους κάνει να πληρώσουν για την αυτοχειρία που είχαν προκαλέσει. Μόνο εκείνη γνώριζε ότι ήταν αριστερόχειρας. Έβαλε το πιστόλι στο δεξί χέρι του, έκλεισε και μαντάλωσε το παράθυρο, έριξε κάτω το σπασμένο μανικετόκουμπο που είχε πάρει από ένα από τα δωμάτια του κάτω ορόφου και, αφού βγήκε έξω, κλείδωσε την πόρτα και πήρε το κλειδί.

«Πουαρό», είπα με ένα ξέσπασμα ενθουσιασμού, «είσαι εκπληκτικός. Και όλα αυτά από το μηδαμινό στοιχείο του μαντιλιού».

«Και τον καπνό των τσιγάρων. Αν το παράθυρο ήταν κλειστό και είχε καπνίσει όλα αυτά τα τσιγάρα, όλο το δωμάτιο θα πρέπει να μύριζε καπνό. Αντιθέτως, ο αέρας ήταν φρέσκος, έτσι συμπεράνα αμέσως ότι το παράθυρο πρέπει να ήταν ανοιχτό όλο το βράδυ και να το έκλεισαν το πρωί αυτό με οδήγησε σε μία πολύ ενδιαφέρουσα υπόθεση. Δεν μπορούσα να σκεφτώ καμία περίπτωση στην οποία ένας δολοφόνος θα ήθελε να κλείσει το παράθυρο. Θα τον ωφελούσε να το αφήσει ανοιχτό, ώστε να υπέθεταν ότι

είχε διαφύγει από εκεί, αν η θεωρία της αυτοκτονίας δεν έπειθε. Φυσικά, οι υποψίες μου επιβεβαιώθηκαν όταν άκουσα τα στοιχεία από τη μαρτυρία του αστέγου. Αν το παράθυρο ήταν κλειστό, δε θα μπορούσε να ακούσει τι συζητούσαν».

«Υπέροχο!» είπα ενθουσιασμένος. «Τώρα, τι λες για λίγο τσάι;»

«Μίλησες ως πραγματικός Άγγλος», είπε ο Πουαρό αναστενάζοντας. «Υποθέτω δεν μπορώ να βρω εδώ ένα ποτήρι sirup...»

*Μια υπέροχη συλλογή 12 ιστοριών της αγαπημένης
Agatha Christie, ιδανική για ανάγνωση τις ανοιξιάτικες διακοπές.*

Η άνοιξη είναι η εποχή που οι μέρες γίνονται μεγαλύτερες και οι νύχτες μικρότερες με το καλοκαίρι να караδοκεί... Σχέδια εκδίκησης ανθίζουν μαζί με τα λουλούδια στα κλαριά των δέντρων κι ένας περίπατος στην εξοχή ίσως να μην είναι τόσο αθώος όσο φαίνεται. Ζήστε την πιο μυστηριώδη πλευρά αυτής της εποχής μέσα από υποθέσεις όπου πρωταγωνιστούν μεταξύ άλλων οι διάσημοι ντετέκτιβ Ηρακλής Πουαρό και μισ Μαρπλ.

Χωρίς αμφιβολία η σπουδαιότερη συγγραφέας μυστηρίων όλων των εποχών.

RAGNAR JONASSON, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκατό χρόνια μετά το πρώτο της μυθιστόρημα και ακόμη μας επισκιάζει όλους.

ANDREW TAYLOR, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

a. AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29114